

UNA PROPOSTA ANTI FEIXISTA

SENSE POR, SENSE PERMÍS

QUÈ ESTÀ PASSANT AMB L'AUGE DE
L'EXTREMA DRETA I EL FEIXISME?

ANÀLISI I PROPOSTES PER COMBATRE L'ODI I LA
DESESPERANÇA

2025

 ARRAN

1. INTRODUCCIÓ

**2. PER QUÈ PARLEM
D'AUGE DEL FEIXIME?**

**3. CINC ANÀLISIS PER LA
LLUITA ANTIFEIXISTA**

**4. CINC PROPOSTES PER LA
LLUITA ANTIFEIXISTA**

PER QUÈ PARLEM D'AUGE DEL FEIXISME?

No acceptis el que és habitual com una cosa natural. Perquè en temps de desordre, de confusió organitzada, d'humanitat deshumanitzada, res ha de semblar natural. Res ha de semblar impossible de canviar.

- Bertolt Brecht

Des de fa uns anys, hem observat **arreu d'Europa i el món el retorn de certes idees que ens recorden a les característiques del feixisme clàssic.** Es parla d'un auge de l'extrema dreta com a descripció d'un fenomen creixent que sembla no tenir aturador. Figures com Trump, Milei, Meloni, Le Pen, Abascal, Orriols... Formen part del nostre dia a dia i, des de dins com des de fora dels governs, condicionen fortament la política actual. **Però per què hem arribat fins aquí?**

Després de la Segona Guerra Mundial, el feixisme va passar a ser demonitzat i els seus horrors van passar a formar part de l'imaginari col·lectiu com al desastre més gran de la història de la humanitat. Tanmateix, durant la guerra freda, el bloc capitalista no va dubtar a establir relacions i cooperar amb dictadures feixistes o hereves del feixisme, com és el mateix cas del franquisme, i els seus ideòlegs van sobreviure i deixar un llegat que arriba fins als nostres dies. Durant molts anys, diferents corrents feixistes han estat intentant incidir en la política de formes diferents, intentant tornar a adquirir notorietat, a través de la violència als carrers com va passar als anys 90 i 2000, i a través de la via institucional, formant part de les ales més reaccionàries dels partits conservadors. Ho veiem en exemples com Abascal, que va formar part del PP durant 17 anys.

Avui en dia, però, aquests feixistes **que abans s'amagaven al PP o que formaven part d'una subcultura underground, els veiem passejar impunement i ostentar càrrecs polítics.** Com és possible que unes ideologies tan demonitzades tornin a formar part de la nostra vida diària?

S'han desacomplexat. Han desvirtuat completament el significat de la paraula feixista, separant-la del seu significat original i aplicant-la com a insult a qualsevol que emprí la violència o una mínima combativitat. Fins i tot, han arribat a apropiari-se del terme, com ha passat amb la paraula

"fatxa" al feixisme espanyol. A més, han aconseguit que algunes de les **seves idees passin a ser acceptables per una part important de la societat.** Això es deu a un esforç econòmic i mediàtic molt fort que ha fet una part de la burgesia internacional. Diferents empresaris i lobbies de cada país, han estat finançant una estratègia de desinformació a través de **mitjans de comunicació, pamflets digitals, periodistes polèmics, o fins i tot influenciadors a les xarxes socials, que han catapultat a la fama els seus líders polítics.** Personatges com Steve Bannon han sigut els ideòlegs de la batalla cultural contemporània, incidint sobretot en l'ús de les xarxes socials, que va permetre a Donald Trump guanyar les eleccions estatunidenques el 2016.

Aquesta batalla cultural ha desconnectat de l'imaginari col·lectiu d'una part de la població els horrors del feixisme del segle XX de les idees de l'extrema dreta actual, i està incidint sobretot en el jovent.

En aquest sentit, **l'extrema dreta ha sabut connectar les seves idees amb un sentit comú individualista que el neoliberalisme ha deixat impregnar en la societat, i ho fan servir com una arma de doble fil.** Per una banda, financen i potencien discursos individualistes a través de la seva xarxa de propaganda i dels seus influenciadors afins i, per altra banda, se situen com a resposta als problemes de salut mental derivats d'aquest estil de vida. Ho fan a través d'un **reforç de valors tradicionals com la família nuclear, els rols de gènere hegemònics i l'exaltació al treball.** Ho veiem en el fenomen de les tradwives o de personatges histriònics com Lladós i Wall Street Wolverine. Tracten de reconduir al jovent cap a una vida "amb sentit" per superar la manca de futur estable i la precarietat del present.

En definitiva, **l'extrema dreta avui en dia intenta imposar un marc polític que els permeti subjugar-nos, salvar el capitalisme de la crisi econòmica, ecològica i social, sense importar qui quedi pel camí.** I sembla que té els recursos i mitjans per fer-ho. Però no els ho permetrem. Encara hi ha combat, i nosaltres som aquí per demostrar-ho.

A les següents pàgines i al llarg de la campanya que Arran comencem, tractarem d'atacar les contradiccions principals de l'extrema dreta, assenyalant-los **com a enemics que volen que actuem contra els nostres interessos a còpia d'inocular la por al jovent treballador dels Països Catalans.**

Actualment, el terme **feixisme** o **feixista**, s'utilitza més a tall d'insult que no pas com a adjectiu per a descriure una ideologia. Socialment, s'ha estès aquest costum fins el punt que els representants de la nova **extrema dreta** fan servir el terme per menysprear els seus rivals polítics. El seu objectiu sempre ha sigut el de desvirtuar la paraula, convertir-la en un adjectiu sense un significat clar, per separar-lo de les idees que representen actualment (i separar-lo, per tant, dels horrors que el feixisme va suposar per a la humanitat).

*Tot i això, necessitem tenir una definició compartida de què és el **feixisme**.*

El feixisme és una ideologia totalitària nascuda a principis del segle XX, en un context de descrèdit per la democràcia burgesa i **reacció a l'avenç dels moviments socialistes** a Europa. Sovint s'utilitza extrema dreta, un terme més ampli per categoritzar aquelles tendències ideològiques que, si bé no s'ajusten completament amb el feixisme clàssic, hi comparteixen aquestes característiques d'alguna o altra manera. També hi ha altres conceptes com **ultradreta, tradicionalisme, supremacisme...**

A cada país ha tingut característiques diferents, de vegades fins i tot contradictòries, però a **tots ells han tingut sempre uns punts en comú i un objectiu compartit: salvar el capitalisme en temps de crisi o d'excepcionalitat.**

Aquesta ideologia està caracteritzada per una concepció de la **pàtria com a valor suprem i essencial**, amb una funció universal i amb un paper propi en la història, i que, per tant, s'ha protegir i ha de regir tot l'ordre social. A partir d'aquesta idea, la nació es concep com una unitat indivisible i interclassista, no admet antagonismes socials perquè entén les jerarquies com a necessàries i naturals de la vida mateixa. L'obrer ha de fer la funció de l'obrer, l'amo la de l'amo, la dona la de la dona, tot preestablert per al bon funcionament de la nació. Aquesta **naturalització dels rols socials** s'aguanta gràcies a la idea que la nació proveeix i cuida als seus integrants sempre que segueixin l'ordre establert.

Per això també s'exalta el treball (i el treball assalariat) com a element inherent de la naturalesa humana, a partir del qual es crea la comunitat. Aquestes característiques donen lloc a un antagonisme que intenta desplaçar la lluita de classes, que és la cerca de l'enemic intern. Qualsevol persona que no comparteixi aquests principis queda fora de la comunitat, fora de la nació. Els comunistes que volen destruir l'harmonia social, els mandrosos que no volen treballar, els migrants que venen a delinquir, les feministes que venen a pertorbar els rols de gènere, els independentistes que volen separar la nació... **Tothom qui alteri l'ordre social establert és l'alteritat**, l'enemic a erradicar. I, per tant, se'ls deshumanitza, se'ls tracta com a escòria i s'empra i exalta la violència com a mètode per desfer-se'n.

CINC

ANÀLISIS

DES D'ON

ABORDAR

LA LLUITA

ANTIFEIXISTA

1. RETROCÉS DE DRETS I LLIBERTATS

1. RETROCÉS DE DRETS I LLIBERTATS

El paradigma social que vol imposar l'extrema dreta està caracteritzat per un **discurs securitari ultrapunitivista**. A força d'amplificar algunes notícies i de fomentar la difusió de **notícies falses**, estan aconseguint crear alarma social i un ambient generalitzat de por cap a la criminalitat. Això els serveix per posar sobre la taula mesures cada vegada més violentes, donant-li cada vegada **més marge a la policia perquè actuï impunement**, armant-los encara més i justificant qualsevol actuació que puguin tenir. De la mateixa manera, cada vegada proposen lleis més repressives, com aquelles contra l'okupació, i la incidència de delictes menors.

Aquest discurs és **més efectiu amb les persones més aïllades de les seves comunitats**, ja que no té cap mena de base en la realitat: l'extrema dreta vol construir una realitat falsa on se suposa que criminalitat augmenta exponencialment i l'existència de persones migrants suposa un risc per a la convivència.

El **punitivisme** és la panacea per a tots els problemes socials que proposa l'extrema dreta. **En comptes de solucionar els problemes d'arrel, relacionats amb la precarietat cronificada i la marginalització de col·lectius migrants**, proposen aplicar mesures de disciplinament per a les capes més precaritzades de la classe treballadora i per a la dissidència política que gosi fer-los front. La seva estratègia, com hem vist darrerament, és la d'amplificar situacions concretes amb molta vehemència, difondre notícies falses que sostinguin el seu relat, culpar de la majoria dels problemes a la immigració, i després plantejar les seves propostes com a úniques solucions per a un problema que "està descontrolat". Tanmateix, com demostren altres països com els Estats Units, **lleis més punitives no equivalen a una reducció de l'índex de criminalitat**, perquè no s'adrecen les condicions materials que la provoquen. En resum, podem dir que l'extrema dreta planteja solucions inútils per a problemes manipulats.

Aquesta estratègia ha arrossegat a la resta de partits polítics que estan assumint el seu marc. **Des del govern del PSOE a l'Estat espanyol fins als governs municipals de Junts**, hem vist com s'aplicaven mesures que responien a aquesta percepció de la criminalitat distorsionada. Cada vegada tenim més policia, més vigilància i lleis que endureixen penes i que, al final, sempre acaben criminalitzant encara més la protesta.

Lluny d'acabar amb la criminalitat, ens imposen un **estat policial cada vegada més restrictiu amb l'ús de l'espai públic i més al servei de la seva privatització**. I ho estem veient en la censura que estem patint en els nostres moviments populars i assemblees, en les restriccions imposades a les festes populars i a actes nostres, en la **repressió al moviment per l'habitatge, al sindicalisme, al feminisme, a l'ecologisme...**

Això dona com a resultat una pèrdua de drets i llibertats polítiques, en un augment de la vigilància i en una restricció de l'ús de l'espai públic que afecta a tothom, **especialment a les persones migrades i racialitzades**, que cada vegada veuen com la seva marginalització s'agreuja amb batudes policials, criminalització social, agressions, etc.

El discurs securitari de l'extrema dreta les ataca directament, i les posa al centre de la diana d'un discurs cada vegada **més obertament racista**.

Això acaba transcendent a la seguretat més quotidiana. El discurs securitari que empen **té dos àmbits, un que crida a protegir la propietat privada i la família com a elements centrals del model de societat que defensen, i un altre que crida a protegir les fronteres de l'Estat contra la "invasió migratòria"**. Això repercuteix directament als drets de les persones migrants, que es juguen la vida venint des del sud global a la recerca d'una vida millor.

En aquest assenyalament constant, se les **deshumanitza**, amb l'objectiu de generar un ambient social favorable a la deportació massiva, un dels seus objectius polítics. Mentrestant, **a les fronteres exteriors de l'Europa fortaleza moren milers de persones cada any**. El 2023 van morir o desaparèixer 2.789 persones en la ruta cap a l'Estat espanyol, una xifra que des de 2010 supera les 11.000 persones, i que cada any va en augment. Aquestes polítiques formen part del sentit comú de la Unió Europea, que des de la creació de l'agència Frontex el 2004, se li ha destinat una inversió cada vegada més elevada.

L'extrema dreta parteix del marc que les fronteres no són se-gures, i que, per tant, cal augmentar-ne la inversió i posar permanentment l'exèrcit a les fronteres amb el sud. I si bé juguen amb el cinisme de lamentar aquestes morts, en culpen a les organitzacions humanitàries que rescaten persones del mar o a les polítiques d'integració d'alguns països, per generar un "efecte crida". També critiquen sovint la inestabilitat dels països del sud global sense qüestionar l'ordre neocolonial que imposen els estats i empreses del nord global.

Cal que parlem, doncs, d'un retrocés accelerat de drets i llibertats polítiques generalitzat, fomentat per l'extrema dreta i el seu marc, i permès per la resta de partits. Pel que fa a **Aliança Catalana** i els seus grupuscles adjacents (el MIC, Renaixença catalana...), és especialment important considerar aquest factor, ja que és un dels seus punts programàtics més importants i subordina tota l'acció política al **control migratori i la seguretat**, de fronteres i interior. Això es tradueix en una reivindicació de la **independència en abstracte, sense estratègia ni programa, que s'acaba traduint en una eina per assegurar aquest control migratori. En comptes de ser una eina democràtica i emancipadora** per a la societat catalana, la volen convertir en una eina per a reprimir i segregar la societat per ètnies. Això està convertint a una part de l'espai sociològic independentista en un reducte identitari.

Dit d'una altra manera, **Aliança Catalana és una màquina de convertir independentistes en racistes a còpia d'inocular la por en la immigració**.

El més cínic de tot, és que sovint aquestes mesures les defensen en nom de la llibertat. **Parlen d'una llibertat en abstracte que no es tradueix en una ampliació de drets reals, sinó en una ampliació de marges pel mercat**. Menys restriccions a l'ús privatiu de l'espai públic i menys impostos, però més vigilància a tot arreu, més policia als barris obrers i lleis més repressives pels delictes menors. La seva és una llibertat individual que a l'hora de la veritat, és aïllament, atomització de la societat i l'alienació absoluta de la realitat que ens envolta.

2. RAC- ISME DES- FERMAT

2. RA- CISME DESFER- MAT

El pal de paller de l'ideari de la nova extrema dreta és el racisme. La immigració del sud global és l'enemic interior a purgar de la societat, conjuntament amb l'anticapitalisme i l'esquerra en general. I per fer-ho, utilitzen qualsevol mitjà al seu abast per a generar el clima social necessari per permetre que les persones migrades puguin ser vistes com a éssers inferiors, prescindibles. **Es tracta de deshumanitzar-les, vincular qualsevol crim** comès a la seva arribada.

Els poders mediàtics també fomenten el racisme i la inseguretat per treure l'atenció o no parlar de l'actualitat política que deslegitima al sistema o els Estats. El racisme serveix per poder assenyalar les persones racialitzades com a culpables dels mals del sistema en comptes dels responsables reals. Mai es busca l'arrel dels «problemes que provoca la gent migrada» que estan vinculats a les condicions materials de vida. En comptes d'adreçar les **causes materials** que generen la delinqüència, doncs, la vinculen en totes les seves formes a trets culturals de les persones nouvingudes.

El racisme que practica aquí l'extrema dreta, a priori, **no és biologicista**, és a dir, que tracti d'inferiors a persones pels seus atributs físics, **sinó cultural**. Tracten les cultures diferents que arriben del sud global com a incompatibles amb la nostra. Això els fa defensar la idea que no són racistes, sinó que estan en contra de la multiculturalitat. Fins i tot tenen a persones racialitzades entre les seves files.

La multiculturalitat, per ells, és un mal endèmic de la societat que ha provocat la decadència d'occident. Tracten a barris com el Raval de Barcelona com a "abocadors multiculturals", i romantitzen el passat, dient que abans hi havia menys delinqüència i s'hi vivia millor, encara que, **amb les dades a la mà, sigui mentida.**

Tot i que a priori diguin no discriminar pel color de la pell, el rebuig furibund a la multiculturalitat, a la cohesió social entre diferents cultures, els porta a **defensar mesures coercitives**, i per fer-ho han necessitat generar un clima d'odi i discriminació cap a aquestes persones, assenyalant atributs i generant **estereotips** que han acabat calant en una part de la societat. Sovint a xarxes veiem com es viralitzen comentaris com "Mengen pernil?", "Cabells de bròquil" o "jovelàndia", que acaben generant l'imaginari negatiu sobre, en aquest cas, les persones d'origen magrebí.

Observem com aquesta criminalització és major en el cas dels joves racialitzats. En el cas dels homes, amb l'ús del concepte «mena» com a sinònim de criminal, i en el de les dones racialitzades amb l'acusació d'estar aliades amb una cultura patriarcal des d'una postura paternalista.

Aquest **odi acaba traspasant generacions**, i fins i tot es carrega contra filles i netes de les migrants que fa anys que han arribat. Tot i que parlen d'un problema cultural, per ells acaba sent un mal genètic, pràcticament, que es traspassa de generació en generació. Això fa que alguns **partits i personatges més radicalitzats acabin defensant la "reemigració"**, que significa l'expulsió de tots els migrants i descendents de migrants.

Aquest desplaçament del sentit comú i augment del racisme ha provocat, per una banda, l'**augment d'agressions racistes i xenòfobes** i, per l'altra, un augment de les polítiques de control social sobre les persones migrades i racialitzades. Ho veiem en exemples com al **Pla Endreça de Barcelona i la persecució al Top Manta**, entre altres exemples. Des que es va posar en marxa, han augmentat les batudes policials i la presència policial als carrers.

El motiu d'aquest racisme, a part d'ideològic i de desplaçar el conflicte de la lluita de classes, també es dona per la necessitat de tenir disciplinat una força de treball precària.

Les **persones migrades sovint es troben en situacions d'extrema vulnerabilitat davant l'Estat** (situacions irregulars, no tenir papers ni maneres d'aconseguir-los). En conseqüència, també són qui fa les **feines més precàries del mercat**, la qual cosa augmenta el marge de benefici per a la burgesia. També assumeixen tasques de cures, en feines de la llar, interinatge, etc., en unes situacions d'exploatació i semiesclavatge.

Pel capitalisme, és necessari tenir una part de la població desesperada disposada a assumir aquestes tasques en condicions tan precàries.

3. ME- NYSPREU I FOLKLORI- TZACIO DE LA LLENGUA I LA CULTURA CATALANES

3. MENYSPREU I FOLKLORITZACIÓ DE LA LLENGUA I LA CULTURA CATALANES

Arreu dels Països Catalans vivim una **ofensiva contra la llengua i la cultura**, amb l'objectiu d'acorrallar-nos i reduir-nos a un reducte **folklòric, que no sigui conflictiu a la unitat nacional dels estats espanyol i francès**, però que sigui una terra amable de costums propis que es puguin mercantilitzar a l'exterior. És a dir, **convertir-nos en un parc d'atraccions per a turistes**. I l'extrema dreta hi té un paper fonamental.

Vox i Reagrupament Nacional (el partit de Le Pen) defensen la reducció de la llengua catalana de tots els espais possibles, menyspreant-la com a llengua inferior i defensant que s'està duent a terme una imposició sobre la població. Des de la Batllia de Perpinyà, RN ha anat **retirant cada vegada més els símbols de la catalanitat de la capital de la Catalunya Nord**, canviant el lema de "Perpinyà la catalana" a "Perpinyà la radiant" i l'emblema de la ciutat. **El discurs i les polítiques de Vox no s'allunyen d'això**. Es basen sobretot a **criticar les tímides mesures que els governs del cycle polític anterior** van adoptar a les Illes i al País Valencià **i el consens social** que hi ha hagut a Catalunya durant dècades sobre la vehicularitat del català en tots els àmbits oficials i públics.

Aquest consens vam veure com es va trencar durant el procés independentista, quan Ciutadans va irrompre en la política catalana fent bandera de l'antiindependentisme i anticatalanisme i tota la amalgama d'entitats i finançament al darrere. **PSC, PP i Vox** han adoptat en un grau o un altre el discurs que la llengua catalana s'ha imposat durant molts anys i que, per tant, ha acabat dividint la societat i ha acabat sent un impediment per al progrés de Catalunya. **Avui en dia veiem com es parla més castellà als Parlaments que mai i com els tribunals espanyols volen imposar un 25% d'hores lectives en castellà**. Els interessos de l'anticatalanisme s'alineen amb l'extrema dreta per reduir al màxim la presència del català a la nostra vida diària.

Fomentant la divisió de la societat catalana entorn de la llengua s'aconsegueix dividir la classe treballadora. L'anticatalanisme i l'antiindependentisme serveixen als estats espanyol i francès per garantir la seva estabilitat i enfrontar una part de la classe treballadora a una altra que podria tenir un projecte alternatiu i d'alliberament.

Una situació agreujada al País Valencià i a les Illes, on s'ha vist reduir la zona valencianoparlant, traient-ne Alacant, per exemple, i **canviar la toponímia valenciana i balear, substituïnt-la o afegint-hi la castellana**, com ha passat amb Castelló de la Plana i Maó. També han **tancat oficines de drets lingüístics**, per substituir-les per oficines de "llibertat lingüística", equiparant les

vulneracions de drets constants que pateix el català amb vulneracions que puguin patir persones castellanoparlants. Parlen de llibertat lingüística perquè, contra la suposada imposició del català a la terra on aquesta llengua ens és pròpia, defensen un liberalisme lingüístic, és a dir, **releguen a decisions individuals dels parlants a fer servir una llengua o una altra ignorant les condicions materials que porten a fer-ho, i fomentant així la substitució lingüística**.

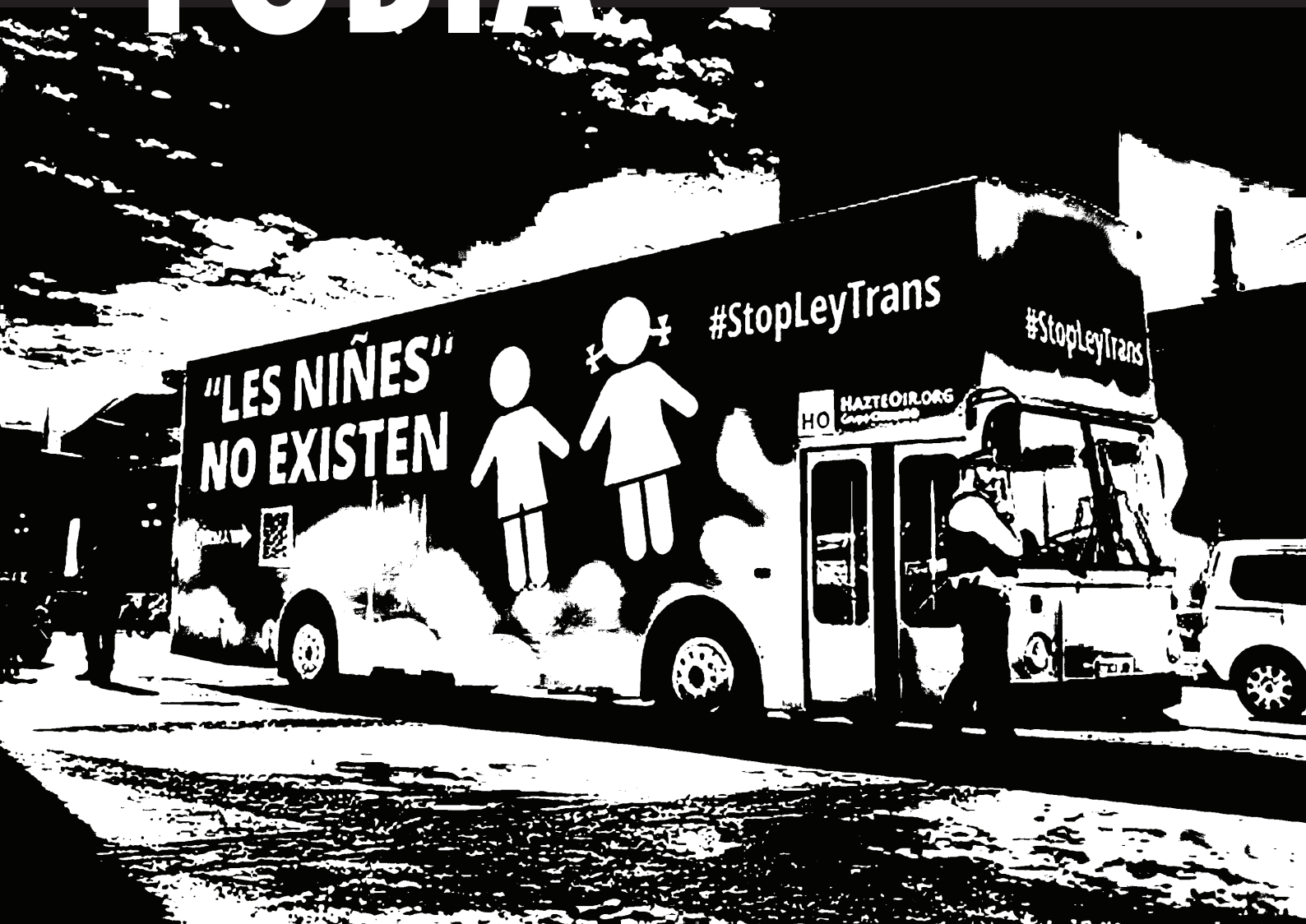
Basant-se en això, també **han reduït els espais del valencià en l'educació, en hores i obligatorietat**. L'última mesura és una consulta que faran a les famílies perquè els centres que tinguin línia en valencià decideixin si faran les classes en valencià o en castellà. **Defensen un suposat bilingüisme de la societat, quan a l'hora de la veritat les úniques persones bilingües som les catalanoparlants, obligades a parlar castellà amb qui no ens entén**. El sentit comú que volen imposar, doncs, és el del castellà com a llengua normal, oficial i vehicular, i el **valencià com a llengua folklòrica, d'ús excepcional i reduïda a espais privats**. La llibertat lingüística que defensen és la llibertat de ser ignorant, d'ignorar la llengua pròpia del país.

A més a més, defensen el **secessionisme lingüístic. La idea d'una llengua valenciana i una llengua balear diferenciades de la catalana**. Diuen defensar una suposada llengua valenciana genuïna, i per això defensen les normes del Puig, normativa no acceptada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i que no té cap fonament històric ni lingüístic. A l'hora de la veritat, però, ni tan sols emprant les **normes del Puig** fan servir el valencià en la seva comunicació. En aquest intent de trossejar la llengua, assenyalen al Principat de Catalunya i a l'independentisme de voler subjugar el País Valencià i les Illes, i **acusen de catalanisme qualsevol defensa de la llengua en aquests territoris. En comptes d'assenyalar la submissió que els Països Catalans patim cap a l'Estat espanyol**, també intenten inocular la por cap al Principat, com a suposada agressió de la identitat valenciana i balear. Per reforçar el marc espanyolista, atien la catalanofòbia.

Aliança Catalana, encara que es vesteixi de catalanista, també contribueix a reduir la nostra cultura a un reducte folklòric. La seva visió de la llengua i la cultura són estanques, les entenen com un valor immutable a protegir i conservar. Això redueix la catalanitat a una part de la població que segueix una sèrie de característiques que, a sobre, són les mateixes que l'espanyolisme usa per a folkloritzar-nos. **Amb l'argument que els catalans som una ètnia, acaben fent una paròdia de què vol dir ser català: un reducte aïllat i condemnat al resistencialisme enfront de les influències del món exterior**. Per això defensen la necessitat de fer un cens català, trobar els autèntics catalans ètnics d'entre tota la població. **Utilitzen la por cap a la immigració i la multiculturalitat per defensar elements identitaris**.

En la seva hipocresia, AC ataca i menysprea als possibles futurs parlants de la nostra llengua, restringint l'entrada a la nostra comunitat lingüística. **El sùmmum, però, el trobem en el seu suport explícit a Reagrupament Nacional**, que actua en pro de la substitució lingüística i el desplaçament de qualsevol catalanitat de la Catalunya Nord. I tot i el seu suposat independentisme, al Parlament de Catalunya ja estem començant a veure possibles **aliances amb partits com VOX en matèria d'immigració**. És evident que **abans que catalanistes, són feixistes, i els interessos que defensen sempre aniran en contra del Poble Treballador Català**.

4. ANTI-FEMINISME I LGBTQ-FOBIA

4. ANTIFEMINISME I LGTBIQFÒBIA

Tenint en compte que **el moviment feminista ha estat un dels moviments amb més influència de masses la darrera dècada, ha esdevingut un dels centres de disputa cultural entre els valors progressistes i conservadors.** Això ha generat una batalla cultural com a element central actualment en la política.

L'antifeminisme de l'extrema dreta busca guanyar hegemonia per fer retrocedir posicions guanyades a pols durant aquest cicle de lluites. Ho fan activant pànics morals de la societat, a partir de **conceptes com la ideologia de gènere o consignes com que el feminisme vol hormonar els menors d'edat, que es vol acabar amb els homes, etc.**

L'avenç d'aquests termes i ideologia **no només es deu als canals de difusió del conservadorisme, sinó també al rebuig cap a les polítiques "mainstream" de careta feminista.** Aquest feminisme, l'hegemònic, és un **feminisme liberal que només es preocupa per la igualtat formal entre homes i dones, ocasionant la igualtat entre homes i dones burgesos però sense cap perspectiva de canvi per a les classes populars.** La monetització de la lluita feminista i centenars de **campanyes simbòliques sense impacte real en el conjunt de dones i dissidències de classe treballadora i ha generat un sentiment de frustració i decepció molt gran** que ha fet dubtar del paradigma de la igualtat, buscant un apoderament alternatiu en projectes basats en el nacionalisme i el familiarisme (idea que la família tradicional és la base de la nació - sotmet els drets reproductius i l'autodeterminació individual a l'exigència normativa de la reproducció de la nació).

El moviment feminista ha problematitzat tant els rols de gènere com la suposada binarietat i estaticitat de la realitat biològica en els quals es recolzen. Mentre el qüestionament del "sexisme tradicional" (la idea que els homes són superiors a les dones) ja està prou estès entre la societat, el qüestionament al "sexisme oposicional" (la idea que els homes i les dones són essencialment diferents), encara no.

En vista d'aquesta situació, **els discursos reaccionaris no poden mostrar com a objectiu subjugar les dones als pares o als marits, sinó que han de partir de la idea que, mentre homes i dones poden ser iguals en drets, són diferents biològicament.**

Aquest **esencialisme biològic té dues implicacions per les dissidents:** per una banda, la noció que **homes i dones, des de la igualtat en la diferència, es complementen l'un a l'altre, que l'heterosexualitat és l'ordre natural de les coses.** Per altra banda, **l'essencialisme binarista no deixa cap mena de marge per l'existència de persones trans o no binàries i castiga expressions de gènere fora de la norma.**

A tot això, **falta afegir un element més: l'agudització de la crisi del sistema capitalista i l'empobriment de les classes populars.** La inseguretat de la qual l'extrema dreta parla tan sovint és real, però la causa és la precarietat en la que estem sotmeses dia rere dia.

Amb aquest últim element sobre la taula, podem entendre dos fenòmens que no són sinó **dues cares d'una sola moneda: les tradwives i la masculinitat hegemònica.** Quan les joves senten la inseguretat real que els genera el capitalisme, sovint no en poden identificar la causa, i és que un sistema de relacions de producció impersonals no és fàcil d'assenyalar. Aleshores és quan **l'extrema dreta juga amb el discurs fàcil de la nostàlgia,** totalment romantitzant una imatge falsa de seguretat, sobretot per les dones. **Els homes, que ara amb prou feines poden sostenir-se a ells mateixos, aspiren a tornar al temps imaginat on no només podien sostenir-se a ells sinó a tot el nucli familiar, mentre les dones anhelaven renunciar a la doble jornada laboral que ara realitzen a la feina i a casa per dedicar-se simplement a la tasca de la llar.** I, diuen els discursos reaccionaris, qui està impedit que aquests desitjos siguin una realitat, són les feministes que no deixen que els homes siguin forts i que les dones despleguin els seus dons maternals.

L'extrema dreta planteja el feminisme com un moviment hostil cap als homes i la masculinitat hegemònica. **El que ha aconseguit partits com Vox és que alguns joves, encara que siguin posicions minoritàries, però a l'alça, expressin de manera més pública les seves posicions antifeministes i inclús homòfobes per «rebellar-se»** contra el sistema, en percebre que el feminisme com una cosa imposada i antinatural.

Els partits d'extrema dreta semblen mantenir dues posicions amb relació al feminisme que poden semblar aparentment contradictòries entre elles, però que, en moltes ocasions, ambdues es donen alhora; en particular en l'extrema dreta europea.

1. La primera la definim com a **antifeminista, antigènere, sexista i misògina.** L'encarnen, per exemple, figures com Jair Bolsonaro, expresident de Brasil fins fa pocs mesos condemnat a indemnitzar a una diputada per dir-li que no la violaria "porque no se lo merece", i amb una ministra de la Dona, la Família i els Drets Humans, Damara Alves, que declara que a les feministes no els agraden els homes "perquè són lletges" i "perquè cap s'ha volgut casar amb elles".
2. L'altra es caracteritza per la **utilització del feminisme per a defensar mesures o polítiques xenòfobes i racistes** amb l'excusa que són necessàries per a l'alliberament de les dones. En una lògica del que en podríem dir **purplewashing,** utilitzant un terme ja estès que va encunyar l'activista feminista Brigitte Vasallo, o **feminacionalisme,** amb un concepte més recent de Sara R. Farris.

El posicionament de l'extrema dreta contra les dissidents sexuals i de gènere també segueixen uns patrons similars que a les del feminisme. Veiem l'odi i la reacció pura, per una banda, i, simultàniament, per altra, una suposada defensa dels seus drets -sempre i quan això pugui servir per instrumentalitzar i alimentar el racisme i la xenofòbia.

Quan es tracta d'identitats dissidents, però, cal també assenyalar dues tendències diferents:

- La primera ja és àmpliament coneguda: el **rebuig total a tot el que se surt de la cisheteronorma i del model de família nuclear monògama.**
- La segona, però, també pren cada vegada més força, a mesura que es consoliden els drets d'aquests col·lectius: **dividir el col·lectiu LGTBI i acceptar les relacions homosexuals, però continuar alimentant el discurs d'odi en contra de les persones trans així com de qualsevol persona que se surti de la norma binària.**

5. ANTIRA- ZIONALISME I APOLOGIA DEL GENOCIDI

5. ANTIRACIONALISME I APOLOGIA DEL GENOCIDI

Una de les característiques del feixisme és el culte a la violència, oposat al debat i al racionalisme. Durant molts anys l'han exercit, també com a mètode per imposar les seves idees. Avui en dia l'extrema dreta continua fent apologia de la violència, però **ara juga en uns termes diferents.**

En el nou escenari polític i social, es planteja com una opció política legítima i censurada. Legitimen l'ús de la mentida, les mitges veritats i les notícies falses, barrejant dades falses i amb interpretacions tendencioses amb opinions subjectives i crides a l'emocionalitat. És el que es coneix com a **postveritat, una eina de manipulació mediàtica.** El més perillós, és que la postveritat és molt difícil de rebatre, perquè **l'emocionalitat i les opinions subjectives es vesteixen de fets objectius a través de l'ús maliciós de les dades.** Això ha generat un clima social molt polaritzat i ha tergiversat el debat polític fins al punt que ja no generen simpatitzants, afiliats o militants, generen seguidors, fans.

Han aconseguit generar una **barrera d'impermeabilitat cap a la crítica i la raó** cap a una part de la societat, que s'ha acostumat a rebre ingents quantitats de contingut desinformatiu a través dels seus mitjans. Això planteja un escenari en el qual **el debat polític argumentatiu té uns certs límits, perquè els seguidors de l'extrema dreta esdevenen fanàtics, i creuen en el seu discurs de manera acrítica.**

Aquest fanatisme que pretenen generar en les masses a través de la postveritat, ajuda a desplaçar el sentit comú de la població cap als seus posicionaments. **En aquest desplaçament del sentit comú, hi trobem també aquesta apologia de la violència.** Si bé, encara no estem en una situació en què **es legítimi l'esquadrisme, és a dir, la creació de grups paramilitars que reprimeixi el moviment obrer,** hi ha fenòmens que sembla que es moguin cap aquesta direcció, intentant desplaçar els marcs legals per poder fer-ho. **Ho veiem en fenòmens com les patrulles veïnals o les empreses de desokupació, que no deixen de ser grups que intimiden a través de la violència. Encara no reprimeixen en vagues ni manifestacions, però sí en desnonaments i okupacions.**

Ara bé, de moment no hi ha una voluntat explícita entre la base social de l'extrema dreta per a sortir a utilitzar la violència pels seus propis mitjans, ho redueixen a proclames simbòliques que els va bé per tensionar la societat. **En la major part de les vegades, el culte a la violència el canalitzen a través de la policia i l'exèrcit, celebrant la repressió i les intervencions armades a segons quins països.**

Això els ha fet guanyar el favor d'una part important de la policia i l'exèrcit, pel seu caràcter feixistoide intrínsec a l'estat espanyol, i perquè fan seves totes les demandes dels sindicats policials. **La defensa de l'exèrcit com a defensa primordial de les fronteres i dels interessos de la pàtria a l'exterior els porta a defensar i celebrar la guerra o genocidis, com el palestí.**

Aquesta apologia del genocidi és la sublimació de l'imaginari que han construït. Generant una barrera cap a qualsevol críticisme i cap a qualsevol empatia, **han deshumanitzat al sud global i consideren el genocidi com una forma d'actuació necessària cap als perills exteriors. La justificació ideològica per a la defensa del genocidi es troba en el que ells anomenen "guerra de civilitzacions".** Es tracta d'una escalada del conflicte ètnic que volen generar en la nostra societat, de la **incompatibilitat cultural que defensa el seu racisme. Segons ells, el sud global, sobretot els països de majoria musulmana, ens vol invadir i substituir. I, per tant, cal acabar amb els seus intents per a fer-ho.** En aquest sentit, veuen a Israel com a primera línia de defensa contra l'Islam, ignorant la realitat dels pobles palestí i libanès i de les seves respectives resistències. Compren tota la propaganda israeliana, i menyspreen i neguen les dades que arriben de la situació d'apartheid i genocidi que es viu a Palestina.

El que veiem a Palestina és un camp de proves per l'extrema dreta. En situacions de crisi més excepcionals, com seria un col·lapse climàtic, l'ús desfermat de la violència cap a les persones més precaritzades i vulnerables de la societat pot esdevenir legítim pel seu espai polític. En certa manera, les deportacions massives i la política fronterera que proposen ja són una eina genocida, així que la següent passa pot no estar tan lluny com ens pensem.

Per això **els interessa recuperar idees com el servei militar obligatori.** En temps de guerra, veiem com l'OTAN i la UE han començat a deixar capre la idea d'una crida a files de la població civil. És important que ens mostrem fermes contra aquesta idea, contra la idea de ser la carn de canó del capital per les seves guerres imperialistes, i contra la idea de perpetrar els genocidis necessaris per a la defensa dels seus interessos.

CINC

PROPOSTES

DES D'ON

ABORDAR

LA LLUITA

ANTIFEIXISTA

1. ORGANITZACIÓ, SUPORT MUTU I SOLIDARITAT

Plantegem un model de societat en què la comunitat sigui el garant dels drets col·lectius i de la seguretat. Defensem que la vida social al carrer és indispensable, conèixer el teu veïnat per buscar solucions col·lectives a problemes col·lectius. **Fer comunitat contra la marginació i la marginalitat.** Per això, és important parlar amb la gent, aprofitar les estructures populars que tenim per fomentar solucions a necessitats col·lectives i generar espais d'autoorganització per a les classes populars.

Nosaltres som els primers interessants en acabar amb la delinqüència, no volem que ningú hagi d'okupar per tenir un sostre ni de robar per poder menjar. Tampoc volem que existeixin comunitats aïllades i marginades on proliferi la droga, que destrueix tantes vides de proletaris. No volem que ningú creixi en un ambient de violència.

Per tant, no volem més policia i més vigilància, perquè no acabaran amb les causes d'aquestes problemàtiques socials, només s'aplicarà violència i repressió, però les causes materials seguiran allà. I sabem, que aquesta repressió és la mateixa que se'ns aplicarà a la dissidència política que no ens moquem en el seu marc racista.

Ens neguem a ser instrumentalitzades, ens neguem a tenir por. En contra d'això, reivindicuem els drets que ens manquen i que ens volen prendre, conquerim les llibertats necessàries per viure millor. Volem tenir dret a emancipar-nos, drets a treballar amb dignitat i seguretat, dret

a cuidar la nostra terra, dret a parlar en català, dret a no ser vigilats en tot moment, dret a utilitzar l'espai públic, dret a estimar com vulguem, dret a no ser discriminades pel nostre origen o aspecte.

No demanarem permís pel dret a viure amb dignitat i a tenir un futur. I sabem que tot això no cap dins del sistema que el feixisme pretén defensar amb dents i ungles.

Per conquerir el nostre futur cal organitzar-nos, irremediament, contra el sistema capitalista que ens oprimeix i ens explota, i contra la seva branca més violenta, el feixisme. Defensem la independència, el socialisme i el feminisme, per un model de societat que garanteixi el benestar de tota la humanitat, sense deixar ningú enrere.

Construïm poder popular contra els qui ens volen deshumanitzar, contra qui vol acabar amb la gent que sobra per continuar mantenint un sistema de privilegis i opressió.

2. ANTIRACISME I SOLIDARITAT DE CLASSE

Cal posar veus migrants al centre. Necessitem teixir vincles i cohesionar-nos amb les comunitats migrades, humanitzar-les. **Cal exposar que volen formar part de la nostra comunitat lingüística i que podem construir comunitats polítiques amb elles.** El racisme serveix per dividir-nos com a classe i com a poble i distreure'ns dels autèntics responsables i beneficiaris de les misèries del sistema. Són els mateixos que ens volen atemorits; capitalistes que ens exploten, rendistes que ens ofeguen amb els lloguers, empreses que es beneficien de la por (seguretat i desocupacions) i poders polítics que ens volen submises.

Són els mateixos que es beneficien de les persones migrades com a mà d'obra barata necessària per al sistema, que els condemna a la marginalitat. Qui és més furibund contra la immigració és qui vol una classe treballadora pauperitzada al seu servei sense drets laborals, com passa en la collita de la fruita.

Cal que critiquem doncs el neocolonialisme, assenyalar les causes de la migració i no criminalitzar-la.

Parlar de com estats del nord global segresten el sud global a través del deute i l'espoli, i com empreses se n'aprofiten per establir règims d'extractivisme i explotació inhumans. De com la crisi eco-social està convertint regions senceres en invivibles, i que les onades migratòries no pararan si no establim un sistema econòmic coherent amb la naturalesa i les necessitats humanes.

Per tant, s'aprofiten de la classe treballadora autòctona per distreure-la dels seus autèntics enemics i de la classe treballadora migrada per explotar-la, aquí i als seus països d'origen. Aquestes divisions que generen entre nosaltres també arrelen en la ignorància i el fanatisme que l'extrema dreta ens vol imposar. Als Països Catalans hi ha persones d'origens d'arreu del món, s'hi parlen més de 300 llengües, però el feixisme ens vol ignorants cap a totes aquestes realitats.

No vol que ens relacionem i organitzem amb saharauís o amazics, per exemple, pobles oprimits per l'estat marroquí. Volen que els cataloguem com a "moros", homogeneïtzant tots els pobles del nord de l'Àfrica en una paraula discriminatòria. Per això, **és important aprendre de les realitats alienes per reforçar vincles de solidaritat de classe i internacionalista.**

Reivindiquem la sobirania dels pobles per decidir el seu futur, dels Països Catalans complets i de tots aquells que es troben sota el jou de l'imperialisme, i que l'única manera d'aconseguir-ho és la Revolució.

3. CONSTRUCCIÓ NACIONAL

En un moment de retrocés identitari, hem de situar-nos a l'ofensiva. Si bé podem parlar de defensa de la llengua i d'autodefensa davant dels atacs, la nostra proposta ha d'anar més enllà. Per això, reivindiquem una cultura viva, que es transforma i sobreviu tant als embats que rep per part de l'espanyolisme, com als canvis demogràfics que han caracteritzat el nostre país.

La cultura catalana que reivindiquem està vertebrada per la nostra llengua, però no exclusivament. La nostra és la cultura popular, la de les classes populars. Reivindiquem un llegat d'organització i socialització que ens ha permès ser una cultura viva fins avui dia, fins i tot en els temps més foscos.

Reivindiquem les **tradicions populars** de cada poble, els elements que ens connecten de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, **la cultura del foc**: la flama del Canigó, els correffocs, les falles i els foguerons. Reivindiquem **l'Art i la Literatura** que durant segles ens han explicat i han presentat la nostra cosmovisió del món. També reivindiquem **l'associacionisme**, els Casals i Ateneus i **l'escoltisme**, les estructures populars que ens han permès generar comunitat i sobreviure en els temps més difícils.

El llegat del moviment obrer, la lluita armada contra estats opressors i exèrcits ocupants, les bruixes, les remences, els bandolers, els segadors, els maulets, les sindicalistes, les revolucionàries, les republicanes, les comunistes, les maquis, les antifranquistes, Terra Lliure o el jovent d'Urquinaona. Reivindiquem **les cançons i danses** que expliquem la nostra història i costums, la gastronomia que ens connecta amb la terra que trepitgem, els nostres cultius i el nostre clima. Reivindiquem les festes populars, els seguicis festius i les colles de cultura popular, la nostra manera d'ocupar l'espai públic i fer-lo accessible a tothom amb valors com l'autogestió, l'esforç, la cooperació i la inclusió.

Tenim una cultura rica i una història de lluita i resistència. També és la història de la lluita de classes, per això la nostra cultura és popular, perquè es construeix en conflicte amb el poder.

Per defensar la nostra llengua i la nostra cultura, doncs, **hem de passar a l'ofensiva**. No podem recloure'ns en un reducte identitari que defensi de manera estanca la llengua, certs costums i tradicions. Hem d'obrir-la, convidar les persones nouvingudes a formar-hi part, i portar-la allà on anem. **Fomentar l'intercanvi cultural, permetre que les persones migrants participin i entrin a la nostra comunitat lingüística.** Que aprenguin català per poder formar part d'una comunitat política i d'una cultura amb un horitzó emancipador. Per això, la nostra cultura no pot anar deslligada de la lluita i de les estructures populars que creem per a l'emancipació nacional i de classe.

La cultura catalana que reivindiquem està estrictament lligada a la construcció d'un futur emancipador, la construcció del socialisme, la independència i el feminisme als Països Catalans.

Per això, hem d'entendre la cultura com a un fet social, representatiu de les relacions socials d'un territori, i que, per tant, en construcció i transformació constant.

A l'hora de desenvolupar aquest element discursiu, **caldrà tenir en compte els diferents contextos dels Països Catalans.** Al País Valencià i a les Illes Balears podem assenyalar aquells qui ataquen i redueixen espais d'ús per a la llengua, així com aquells que la volen trossejar. Alhora, reivindicar la unitat de la llengua en termes contemporanis, és a dir, anar més enllà de Fuster. Trobar en referents contemporanis la construcció d'una cultura valenciana-catalana i reivindicar-los.

4. FEMINISME DE CLASSE, ALLIBERAMENT SEXUAL I DE GÈNERE

No acceptarem els seus rols de gènere. Tampoc tornarem als armaris. Diuen defensar els drets de les dones i de les DSIG només per assenyalar l'enemic equivocadament. Mentrestant, ens volen fer creure que no podem ser com som als carrers, que expressar-nos lliurement és pecat i adoctrina als infants. Però som aquí, visibles i orgullosos, i no retrocedirem ni un pas.

Volen recuperar teràpies de conversió, treure l'educació sexual de les escoles i ens volen negar el dret a avortar i a adoptar. Volen que creixem ignorant els nostres cossos, el nostre desig i els nostres drets i deures cap a la sexualitat, fomentant així la cultura de la violació. Volen perpetuar un sistema en què el nostre plaer i la nostra autonomia siguin tabús, mentre la violència i la repressió es normalitzen.

No comprarem la seva hipocresia. El seu feminacionalisme i homonacionalisme són intents de justificar el seu racisme i de dividir també a les DSIG, tractant a les persones trans i altres dissidències de malaltes i condemnant-les a l'ostracisme.

Reivindiquem tots els drets que ens volen prendre, a viure lliurement i amb dignitat. Sortim dels marges i posem la dissidència al centre, socialitzem les cures, organitzem-nos en el feminisme de classe.

També hem de tenir en compte com estan aprofitant la frustració que senten molts homes joves, portant-los cap a la misogínia i l'antifeminisme. Estan construint una masculinitat hipertòxica i fixada en uns trets concrets dels seus rols de gènere. **Contra la misogínia i la masculinitat tòxica, reivindiquem la destrucció dels rols de gènere, també del masculí, amb tota la càrrega que comporta. Només així podrem trencar el cicle de violència i submissió que volen imposar-nos.**

El feminisme de classe és clau per fer front als discursos d'extrema dreta i als corrents "liberals" que els han fet créixer.

Sense una perspectiva de classe, el feminisme esdevé una eina buida, fàcilment assimilada pel sistema. La nostra lluita és anticapitalista, perquè sabem que el capitalisme necessita el patriarcat per sobreviure.

5. INTERNACIONALISME, SOLIDARITAT I INSUBMISSIÓ

Les generacions de joves ja hem nascut en una època de retransmissió constant d'imatges de guerra, dels efectes devastadors de l'imperialisme.

No recordem un món en pau, perquè el sistema capitalista necessita la guerra per sobreviure. Hem vist com les potències occidentals han arrasat països sencers, com han justificat massacres en nom de la democràcia, i com han convertit el patiment humà en un espectacle mediàtic.

Darrerament, **ens hem acostumat a veure constantment imatges del genocidi palestí.** I, com sempre, l'extrema dreta i els mitjans de propaganda volen fer-nos creure que hem de celebrar aquesta barbàrie, que hem de prendre partit pels opressors.

Però no permetrem la deshumanització de pobles sencers. **Ens mantindrem fermes en la solidaritat internacionalista.** No mirarem cap a una altra banda mentre es perpetra un extermini amb el suport d'Occident. **Farem boicot a Israel i als seus exèrcits, denunciarem la complicitat dels governs europeus i ens mobilitzarem per aturar aquesta maquinària de mort.**

Mentrestant, a Europa sonen els timbals de guerra. Els discursos bel·licistes ja no s'amaguen. Els mateixos que desmantellen la sanitat i l'educació, els mateixos que ens condemnen a la precarietat, ara ens demanen que ens sacrifiquem per ells. Parlen obertament de reclutament, de reintroduir el servei militar, de preparar la població per a un conflicte bèl·lic.

Volen que ens enfrontem als seus enemics per defensar els seus interessos econòmics i geopolítics. **Però no caurem en la seva trampa. Sabem perfectament qui és l'enemic de**

les classes populars. I quan arribi el moment, estarem preparades per a la insubmissió. No serem carn de canó. No permetrem que ens arrossequin a una guerra que només beneficia els oligarques i els mercaders de la mort. No empunyarem cap arma que no sigui contra els capitalistes que ens exploten i contra les forces d'ocupació del nostre país.

Defensem la insubmissió com l'eina de la dignitat davant l'imperialisme. La història ens demostra que els pobles tenen el poder de resistir, de desobeir, d'organitzar-se contra la màquina de guerra.

Davant del rearmament i la militarització, és fonamental recuperar l'esperit del moviment antimilitarista: rebutjar la participació en conflictes injustos, desobeir les lleis que ens obliguin a col·laborar amb la maquinària bèl·lica i construir xarxes de suport per bloquejar la logística armamentística. La guerra ha de ser entre classes, no entre pobles!

Els nous temps també auguren un període de crisi com cap altre ha viscut la humanitat. La crisi eco-social, amb l'esgotament de recursos conseqüent, pot esdevenir en un nou genocidi. La proposta del feixisme sempre serà l'eliminació dels subjectes més vulnerables de la societat. No els ho permetrem. **Contra el genocidi, construïm el socialisme. Planifiquem l'economia, redistribuïm els recursos, treballem totes. I que no quedi ningú enrere.**

Alguns encara no hem desertat.

Alguns encara creiem en una idea.

- Gata Cattana

El capitalisme ens fa creure que vivim lliurement, però cada dia veiem com les seves promeses es fonen, mentre veiem un futur cada vegada més incert, o fins i tot obscur.

El principal engany és la idea de llibertat que ens han venut, sempre delimitada als seus marges: el mercat laboral com a òrgan regulador del treball i la propietat privada com a única assegurança de mantenir unes mínimes condicions de vida. Dit d'una altra manera: treballa molt, explota't per tenir propietats i viure tranquil.

Però tu, jove treballador, quan se t'escapa el sou pel lloguer, pel menjar cada dia més car o per la gasolina, cada dia tens més clar que aquella promesa sempre havia estat mentida. I mentrestant et volen culpar del canvi climàtic i de l'ascens de l'extrema dreta, mentre et diuen que has d'odiar al migrant, a les persones trans i rebutjar el feminisme.

Diuen que estem desmobilitzats i que la política ens interessa poc. Però nosaltres no parem de veure un jovent compromès en manifestacions, aturant desnonaments, traient fang a València i escopint a la cara del feixisme.

El món està en crisi, però no ens podem resignar a comprar el futur que el sistema ens ofereix. Ens neguem a triar entre col·lapse, guerra o genocidi. Ni el capitalisme verd ni el feixisme volen que decidim sobre les nostres vides. Per tant, és hora de conquerir la nostra pròpia llibertat, la nostra pròpia democràcia. Hem triat l'opció revolucionària.

**SENSE POR, SENSE PERMÍS.
ORGANITZEM LA RÀBIA!**

